

Hon sitter där på barstolen och har en drink framför sig. Hon dricker den knappt, om hon ens smakat på den ... jag vet bara att hon sitter där idag, som så många gånger tidigare. Det verkar som om hon måste ha något som gör att det ser ut som om hon är här av en anledning. Även om den förmodade skenaktiga anledningen, drinken, alkoholen, kanske inte är den bästa. Jag vet inte om hon ser mig som jag ser henne, jag vet inte om jag vill träffa henne mer än en flyktig blick några kvällar i veckan. Varför går hon hit så ofta,

Likt en gudinna

till en sunkig kvarterskrog i utkanten på Söder? Det verkar nästan som om hon bara svänger in här på sin väg hem efter jobbet.

Jag vill se henne sitta där, jag vill se hennes hand snudda vid det immiga glaset, ta tandpetaren med oliven och lite förstrött stoppa den munnen. Jag vill se hennes

läppar sluta sig kring den när hon drar ut tandpetaren. Jag vill inte komma närmare ... jag är förtrollad, hypnotiserad, hon; likt en gudinna, vacker, kylig och ouppnåelig. Jag vill höra henne beställa en martini av bartendern och le till tack när hon får den. Jag vill leva i det frusna ögonblicket då våra blickar möts. Där energin är extatisk.

Om andra skulle tycka att hon är vacker har jag ingen aning om, hon kanske är alldaglig, men då hon sitter där stannar allt och tiden ... och jag fastnar. Jag vet inget om hennes liv, men i de ögonblicken då våra blickar möts känns det som vi delar alla hemligheter. Efteråt, då vi släpper blicken brukar hon dra handen genom sitt hår, som för att försöka räta till sig. Som om hon gjort något olagligt, som att det vore syndigt ... men hon har bara suttit på barstolen i en halvtimme, låtit röken från de gamla stammisarna - som även hon börjar bli här - bädda in henne i en unken lukt, hon har bara fått min tid att frysa fast och ändå rinna på alldeles för fort!

Då hon sitter där en dag, går jag fram till henne. Jag har länge velat göra det men jag har varit alldeles för rädd för att magin ska ta slut, att hon ska försvinna från mig, men hennes dragningskraft vinner. Jag ler, jag säger "hej". Tillsynes paralyserad i någon sekund, därefter undslipper ett tyst hej från hennes mun ... snarare rör sig hennes läppar än att ljudet kommer fram. Hon är mig närmare än någonsin, jag tänder en cigarett och låter sakta röken glida ut ur munnen. Vem är du, ser hennes ögon ut att vilja fråga,

men hon säger inget. Hon sitter tyst, jag är levande och brinnande. Det är så mycket som jag skulle vilja säga i den stunden att ord känns patetiska. Tystnad ... inte obehaglig, utan vi delar den, hon och jag.

Jag trycker ner cigaretten i askkoppen, ler och tar en klunk av hennes drink. "God", säger jag och vände mig om för att gå. Jag skulle så gärna vilja att hon försökte hindra mig men hon gör ingen ansats. En sak måste jag dock säga innan jag försvinner, så jag vänder mig om och viskar "I dina ögon känns det som jag har en mening". Hon ser på mig, ser allt, jag känner att min underläpp darrar, inte mycket, och att hon ser det och urskiljer att det inte är medvetet. Jag är rädd ... hon är rädd. Jag vet att det är här det tar slut. Att jag aldrig mer kommer se henne, aldrig mer ... se henne. Jag vet det så väl att smärtan får mig illamående. Hon gör att jag inte kan andas ... hon gör mig på det viset mer levande. Hon sitter där, ensam, inte särskilt speciell, men jag ser det speciella. Och jag vet att hon vet! Jag ser henne resa sig upp, hon låter sin hand stryka mot min bara överarm, hennes hand känns precis som jag trott då jag sett den röra Martini-glaset. Hon tar sin kavaj och går ... lämnar drinken och mig. Jag sätter mig på hennes stol, den är fortfarande varm från hennes kropp, jag håller glaset som jag sett henne göra, jag dricker den. Hon är inte här mer, det kommer att bli tomt men hon gav mig något, hon fyllde mig med en värme.

När jag senare på kvällen slutar är allt varmare. På väg hem hör jag bilar men det är musik, jag hör barnskrik och ler.

Världen är förändrad, Stockholm en försommarkväll får en doft av liv och av regnvåt asfalt. Jag hör mina skor mot gatan, jag njuter, jag är aldrig mer ensam. Det finns inget att säga ... och allt! Jag vill ställa mig på Medborgarplatsen och skrika och snurra runt, runt, runt! Jag vill väcka folk, där de går med slumrande ögon genom livet och låter vardagliga saker passera obemärkt. Inget är vardagligt ... allt är livet. Väl hemma kryper jag ner i sängen, sträcker ut mig och viskar god natt till mig själv och alla! Jag somnar, jag

vaknar till en ny dag ... allt är förändrat. Jag har fått en ny lyster ... jag ler och jag älskar livet! Livet! Livet! Och i huvudet, bor en gudinna, hon ser på mig på sitt sätt ... hon är min nav ... hon har visat mig min mening med livet!

Text och illustration: Caroline Hedin